

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἡμέραν τινὰ ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' διὰ σοβαροτάτου τρόπου εἶπεν εἰς κύριόν τινα τῆς αὐλῆς του, τοῦ ὁποίου ἐγνώριζε τὴν φιλοδοξίαν «Ἐξεύρετε Ἰσπανικά; — Ὁχι. Μεγαλειότατε. — Τόσον τὸ χειρότερον. Ὁ κύριος ἐσκέφθη ὅτι ἂν ἐκμάθη ταχέως τὴν Ἰσπανικὴν ἤθελε διορισθῇ πρέσβυς ἐν Ἰσπανίᾳ· ἐφρόντισε λοιπὸν δι' ὅλων τῶν μέσων καὶ τὴν ἐξέμαθεν ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου. Παρουσιασθεὶς τότε ἐνώπιον τοῦ Μονάρχου Μεγαλειότατε, τῷ λέγει, ἔμαθον τὴν Ἰσπανικὴν. — Τὴν γνωρίζετε τόσον καλῶς ὥστε νὰ δύνασθε νὰ ὁμιλήσητε καὶ με αὐτοὺς τοὺς Ἰσπανοὺς; — Μάλιστα Μεγαλειότατε. — Σὰς συγχαίρω, διότι δύνασθε τῶρα νὰ ἀναγνώσετε τὸν Δὸν Κισὸτ ἐν πρωτοτύπῳ.

Μεταξὺ δύο βουλευτῶν:

— Δὲν ἀκροάζεσθε οὐδέποτε τοὺς ῥήτορας τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

— Ἡ δεξιὰ πρέπει πάντοτε ν' ἀγνοῇ τί πράττει ἡ ἀριστερά.

Ἰπάρχουσι γυναῖκες, αἵτινες εἶναι διὰ τὴν ψυχὴν ὅ,τι εἶναι τὸ κλίμα τῆς Νικαίας καὶ τῆς Νεαπόλεως διὰ τοὺς φθισικούς.

Διὰ πολλὰς γυναῖκας οὐδέποτε τὸ λεπτόν εἶναι ἑκατομμύριον· ἐξ ἐναντίας τὸ ἑκατομμύριον εἶναι λεπτόν.

Αἱ γυναῖκες εἶναι ὅ,τι ὠραῖον καὶ ἀγαθὸν ἐν τῇ ἀνθρωπότητι· οὐδέποτε εἶναι ἔνοχοι διὰ τὰ σφάλματά των, διότι τῶν σφαλμάτων τούτων ἡμεῖς εἴμεθα οἱ ἔνοχοι.

Ἡ γλυκύτης καὶ ἡ ὑποταγὴ εἶναι τὰ ἰσχυρότερα ὅπλα τῆς γυναικός.

Αἱ γυναῖκες ἔχουσι μέσον νὰ καθιστῶσι τοὺς ἄνδρας μικροὺς διὰ τοῦ μεγαλείου τῆς ἀφοσιώσεώς των.

Χωρικός τις ἡρώτα, διατί ἔθεσαν δύο ὥρολόγια ὅμοια εἰς ἑκατέραν τῶν πλευρῶν τοῦ κωδωνοστασίου τῆς μητροπόλεως.

— Διότι εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν δύο ὁδοιπόροι ἤθελον διέλθει ταυτοχρόνως, νὰ δύνανται καὶ οἱ δύο νὰ ἴδωσι τὴν ὥραν, τοῦ ἀπεκρίθησαν.

Κυρία τις πρῶτον ἤδη παρευρεθεῖσα εἰς παράστασιν μελοδράματος, ἀκούσασα ἄσμά τι τοῦ χοροῦ. — ὦ τοὺς ἀχρεῖους! ἐκραύγασεν ἄδουσιν ὅλοι ὁμοῦ διὰ νὰ τελειώσωσιν ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα.

Η ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμε. φύλ. 13)

Ἐνα μόνον, μοὶ ἀπεκρίθη καὶ ὅλαι αἱ ψυχικαὶ αὐτῆς δυνάμεις προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ Λοβελοῦ.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ οὐρανοῦ! ἔχετε δύο υἱούς.

Ἡ μήτηρ τοῦ Λοβελοῦ μετ' ἐθεώρησε μετὰ προσοχῆς.

Μὴ ἀπορρίψετε τὴν εὐχὴν μου, τῇ λέγω δώσατε ἄσυλον εἰς τὸν δυστυχῆ καὶ ἀδελφόν, εἰς τὸν Λοβελοῦ.

Αὕτη μοὶ προσεμειδίασε φιλοστόργως καὶ ἐστηρίχθη εἰς ἐμέ. Ἰνα ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν καλύβην αὐτῆς.

Εἰπέτε μοι, ἀλαζόνες δεσπότες τῆς σφαίρας ταύτης, εἰ ποτὲ ἐπίσης εὐγενὲς ἀφέλεια καθηγίασε τὰς σπονδὰς ὑμῶν; Πρὸ μικροῦ ἀπέκτησα ἀγαθὸν μυριάκις πολυτιμότερον ἀπάσης τῆς λάμψεως τῆς ἰσχύος ὑμῶν, οὗ ἐγγυητὴς κατέστη τὸ μεῖδιμα δυστυχῶς γυναικός!

Ἐν ᾧ αἱ ἐνδοξαὶ ὑμῶν ψυχαὶ ἐξαρτῶσι τὸ σύμπαν ἐκ τῆς ἀλλαζονείας αὐτῶν, καὶ τὸ βασανίζωσι κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας των, ἡ φύσις κάμνει ἐνταῦθα συνθήκας, τὰς ὁποίας δὲν προείδετε, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπικυροῦνται ὑπὸ μόνῃς τῆς δυστυχίας, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπιζήσωσι τῆς ἰσχύος καὶ τοῦ ὀνόματος ὑμῶν.

Ἐχω ἀδελφόν, εἶπεν ὁ Λοβελοῦ, περιπτύσσων τὸν τράχηλόν μου.

Ναὶ, ἡ ἐρημία εἶναι φίλη, ἥτις ἀποδίδει εἰς τὴν ψυχὴν τὴν πρῶτην αὐτῆς κατάστασιν, τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς· ἐξαλειφθέντα διὰ τῆς πείρας τοῦ κόσμου, ἀλλ' εἶναι φίλη, ἥτις δὲν τῇ ἐπαρκεῖ· δὲν ἐπανερχόμεθα εἰς αὐτὴν ἢ κατὰ τοὺς ῥεμβασμούς ἡμῶν, καὶ ὅταν αἱ ἡδέϊαι δίοδοι τῆς κοινωνίας εἰσὶν ἀπηγορευμέναι εἰς ἡμᾶς.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐγεννήθη, ὅπως εἶναι μόνος, ὡς τὰ ἄγρια ζῶα τῆς ἐρήμου, ἄνευ ἄλλων σχέσεων ἢ τῶν πρὸς τὰς ἀνάγκας αὐτῶν ὠρισμένων ἄνευ ἐτέρου συμφέροντος ἢ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν· καὶ ὅστις ἠδυνήθη νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ὀλεθρίαν ταύτην διδασκαλίαν, εἶναι βλάσφημος, ἀτιμάζων τὴν ἀνθρωπότητα, ἢ σοφιστὴς παίζων μετὰ τὸν λόγον.

Πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἤμην εὐτυχὴς διὰ τὴν ἐρημίαν μου, ἀλλ' ἡ χαρὰ τῆς ἐλευθερίας μου ταχέως μετ' ἐπεξέφυγε καὶ κενὸν μόνον εὖρον ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Δὲν ὑπάρχουσιν ἑτεραι ἀπολαύσεις, ἢ ἐκεῖναι, ἃς δύναται τις νὰ διανέμῃ, πολλαπλασιάζει τις τὴν εὐτυχίαν του πολλαπλασιάζων τοὺς δεσμοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖνος μόνος εἶναι εὐτυχὴς ἐπὶ τῆς γῆς· ὅστις δύναιται ν' ἀφήσῃ πολλὰς ἀναμνήσεις.

Πολλάκις ἐπεθύμησα νὰ εὕρω ἄνθρωπον, ἐρριμένον ὑπὸ τῆς τρικυμίας ἐπὶ τῶν ἀκτῶν ἀγρίας τινος νήσου, καὶ ἀποκεχωρισμένον πάντων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἄνευ ἐλπίδος νὰ τοὺς ἐπανίδῃ.

Ὅτε μὲν περιπατεῖ θλιβερώς ἐπὶ τῶν ἐγκαταλειμμένων ἀκτῶν φοβούμενος νὰ ῥίψῃ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἀκαλλιεργήτων ἀγρῶν, οὐδ' οὐδέποτε χεῖρ φιλόπονος κατέστησεν εὐφόρους.

Ὅτε δὲ ἴσταται ὄρθιος παρατηρῶν τὴν εὐρείαν ἔκτασιν τῶν θαλασσῶν, καὶ ἐνῶ συλλογίζεται τὸ ἄπειρον τοῦτο θέαμα, ὅπερ τὸν διαχωρίζει ἀπὸ πᾶν ὅτι ἀγαπᾷ θλιβερόν στεναγμόν ἐκβάλλει ἐκ τῆς καρδίας αὐτοῦ συντρίβοντα αὐτήν.

Ἐνίοτε νομίζει ὅτι παρατηρεῖ πλοῖον ἀναπεταννύον τὰ ἱστία αὐτοῦ εἰς τὸ διάστημα, προσηλώνει τὰ βλέμματά του ἐπ' αὐτοῦ, κατακλίνεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, συνέχει τὴν ἀναπνοὴν αὐτοῦ, ἐλπίζει... τραυλίζει... δέεται, καὶ ὅταν ὁ δῶν ἥλιος διασκορπίσῃ τὰς φαντασιώδεις ἐκείνας μορφάς, ἐπιθυμεῖ νὰ κρατῇ εἰσέτι ταύτας, καὶ νὰ παρατείνῃ μέχρι τῆς αὔριον τὴν ἀπαυῶσαν αὐτὸν πλάνην· συχνάκις γράφει ἐπὶ τῆς ἄμμου, διὰ ξύλου, μετὰ δυσκολίας ὀξυθέντος, τὸ ὄνομα τῶν συγγενῶν, τῶν φίλων, τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ, ἣν διὰ παντὸς ἀπώλεσεν.

Συχνάκις προφέρει τοῦτο, συνδιαλέγεται μετὰ τῆς προσφιλοῦς ἀναμνήσεως αὐτῶν καὶ νομίζει ὅτι τὰς ἀκούει, ὅταν ἡ ἡχώ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν φωνὴν αὐτοῦ.

Ὅταν βαθὺς ὕπνος κατεπραῖνεν ἐπὶ τινος ὥρας τὴν ταράχην τῶν σκέψεων αὐτοῦ, ἐγείρεται, καὶ ἀναπολεῖ αὐτὰς πάλιν... ἐπαναφέρεται ὑπὸ εὐεργετικοῦ ὀνείρου εἰς τὴν ἀνησυχουσαν αὐτοῦ οἰκογένειαν, βλέπει τὰ ἡδέα δάκρυα τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ ἀδελφῆς καὶ νομίζει, ὅτι τὸ ὕγρον αὐτῶν ἔχνος καθυγραίνει εἰσέτι τὸν κόλπον αὐτοῦ.

Κλαίει πάλιν, ἀλλὰ τὰ δάκρυά του πίπτουσιν ἐπὶ τοῦ κοριοῦ.— Εἶναι μόνος.

Μετ' ὀλίγον τὸν βλέπω κατακλινόμενον ἐπὶ ξηρᾷ ἄμμου, ἀκίνητον ἕνεκα τοῦ ἄλγους καὶ τῆς λύπης καὶ ὑφιστάμενον τὰς μακρὰς ἀγωνίας τοῦ θανάτου. Ἡ ἀσθένεια ἐκοίλανε τὰς παρεῖδς αὐτοῦ, οἱ ὀφθαλμοὶ του εἰσὶν αἰμοσταγεῖς, τὸ στήθος αὐτοῦ ἐξογκοῦται, δι' ἐπιμόχθου ἀναπνοῆς, τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἀπαξηραθέντα ὑπὸ πυριφλεγῶς δίψης, ἀναδίδουσι πνοὴν πεπυρωμένην καὶ ὅταν αἰσθάνεται ὅτι ἅπαντα τὰ ἐλαττήρια τῆς ὑπάρξεώς του μέλλουσι νὰ καταστραφῶσι, περιάγει περὶ ἑαυτὸν βλέμμα ἀπαίσιον, τὸ ὁποῖον λυπεῖται, διότι δὲν εὐρίσκει φίλον.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

MIGNON

(ἐκ τῶν τοῦ Γκαίτε)

Ξέρεις τὴ χώρα ποῦ οἱ καρποὶ τῆς λεμονιάς ἀνθίζουν,
Ποῦ πράσινης πορτοκαλλιάς τὰ μῆλα κοκκινίζουν,
Ἀπὸ γαλάζιο οὐρανὸ φουσᾷ δροσάτο ἀγέρι,
Ἡ ῥοδοδάφνη καὶ ἡ μυρτιά φουντόνουν ταῖρι ταῖρι.
Τὴν ξέρεις;

Ἐκεῖ πέρα

Ποθῶ μαζὺ σου νὰ ἐλθῶ, ἀγάπη μου μὲ μέρα.

Ξέρεις τὸ σπῆτι, ποῦ τὴν σκεπὴ κολῶντες τὴν κρατοῦνε,
Καὶ μέσα τὰ δωμάτια χρυσᾷ λαμποκοποῦνε,
Καὶ μαρμαρένγια ἀγάλματα στέκουν καὶ μὲ κυττάζουν,
«Τί σοῦκαμαν, πτωχὸ παιδί,» ὥσῃ νὰ μοῦ φωνάζουν.
Τὸ ξέρεις;

Ἐκεῖ πέρα

Ποθῶ μαζὺ σου νὰ ἐλθῶ, προστάτη μου, μὲ μέρα.

Ξέρεις ἐκεῖτο τὸ βουνό, μὲ σύννεφα στὴ ράχη,
Τὸ ἄλογο στὴν καταχνιά τὸ δρόμο ταῖρη ψάχει,
Καὶ μέσα σὲ βαθειὰς σπηλιάς οἱ δράκοντες κοιμοῦνται,
Κυλοῦν οἱ βράχοι καὶ μαζὺ ἡ ρεμματιάς κυλῶνται.
Τὸ ξέρεις;

Ἐκεῖ πέρα

Ἐκεῖ μᾶς φέρνει ὁ δρόμος μας, θάρθῃ κέγῳ, Πατέρα.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

(ἐκ τῶν τοῦ Heine)

Ὁχρὸν τὸ τρέμον φύλλωμα δονεῖται
Καὶ καταπίπτει ἐπὶ γῆς ξηρόν.
Γλυκὸ πᾶρ εἶ, τι φεῖ! καὶ ἐρωτῶλον
Μαραίνεται, πίπτει νεκρόν.

Ἡ κορυφὴ τοῦ δάσους κατοπερίζει,
Ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου θλιβεράν.
Τὸ θνησκον θέρος ἀσπασμοὺς τῷ στέλλει,
Καὶ δι' ἐσχάτην πλην φοράν.

Συγκίρηνσις ἐκ βάθους τῆς καρδίας
Καὶ δάκρυ μὲν θολοῦ τὸν ὀφθαλμόν.
Τοῦ δάσους ἡ εἰκὼν μάταια μιμνήσκει
Τὸν ἰδικόν μας χωρισμόν.

Ὁφειλον τὰ φῆσω καὶ ἐγνώριζον
Ὅτι θάπτεθρησκες, φίλη χρυσῇ.
Ἐρῶ ἐγὼ τὸ φθῖνον ἤμην θέρος
Τὸ θνησκον δάσος ἦσο Σῶ.

(Φίλος ἀπὸν).

Τῷ ἀπόντι φίλῳ μοι Γ. Κ. Σ.

Μόνο μὲ χίλιους λογισμοὺς στὸ δένδρο ἀποκάτον
Στὸ δένδρο ποῦ καθόμασθε τὸ μοσχομυρισμένο
Μὲ σύντροφο τὴν συμφορὰ, καὶ ἐλπίδα τοῦ θανάτου,
Ἐλα νὰ βρῆς τὸ φίλο σου τὸν πολυπικραμένο.

Δὲν πᾶω πλὴν ἐκεῖ ποῦ πᾶρ' χαροῦμενοι οἱ φίλοι
Ν' ἀκούσων χίλιας μουσικαῖς καὶ τῆς χαρᾶς τραγούδια,
Θάμαι νυκτόπουλο κοτὰ σ' ἀηδόνα τοῦ Ἀπρίλη
Καὶ κυπαρίσσι θλιβερό σὲ δροσερὰ λουλούδια.

Τὸ νοιώθω μόνος μου, γι' αὐτό, πάντα καὶ ἐγὼ μονάχος
Ὁ δόλος ἀποφάσισα νὰ τρέχω ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
Ὅπου 'ρε μαύρη μοραξιά, χορταριασμένος βράχος
Κ' ἐκεῖ γράφω τὸ πόνο μου μὲ τὸ πικρὸ μὲν δάκρυ.
Ἐν Πειραιεῖ ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεατύος.

Εἰς τὴν ἐορτὴν της.

Μετὰ σοῦ καὶ ἐγὼ, φιλότατη, εἰς τὴν ἐορτὴν σου χαίρω
Καὶ ἐν ῥόδον ἐπὶ ταύτῃ γηθοσήτως σοὶ προσφέρω
Ἴδε πόσον εἶν' ὠραῖον; πῶς ἡ θέα του εὐφραίνει,
Καὶ ὅς μὴ καλεῖτ' Ἑλένη.

Ναί, δὲν λέγεται Ἑλένη, ἀλλ' ὑπὸ τὸ ἄρωμά του,
Κρύπτει ἔρωτος μαρίαν κρύπτει δέλεαρ θανάτου.
Κ' εἰς τὰ τόσα θέλητρά του εἶνε πόνοι κεκρυμμένοι
Ὅπως εἰς ἐσὲ Ἑλένη.

Τίς εἰς τὸ μεῖδιμά σου δὲν μαγεύεται τελείως,
Καὶ δὲν πίπτει πόνον θῆμα, καὶ στενάζει αἰωνίως;
Εἶσαι ὡς ἐκεῖνο, φίλη, ποῦ νεκροῦ ἐνῶ εὐφραίνει
Εἶσαι ῥόδον καὶ Ἑλένη.

Ἐν Πειραιεῖ ἄλλοτε ποτέ.